

kæmpe en hård kamp for det i de kommende forhandlinger om kvalitetsreformen.

Plejesektoren og sundhedssektoren er en af hjørnestenene i vores velfærdssamfund, og vi bliver alle som en afhængige af andres omsorg og pleje på et eller andet tidspunkt i vores liv.

Velfærden begynder og slutter med de mennesker, der udfører den i praksis. Så længe de ansatte i plejesektoren ikke har bedre lønninger og arbejdsvilkår og mulighed for efteruddannelse, kan ingen regne med, at forventningerne til den offentlige sektor bliver indfriet. Så længe lavstatusetiketten klæber til arbejdet med vore svage medborgere, vil der fortsat være problemer med at rekruttere personale. Så længe lønninger og arbejdsvilkår er uacceptable, går det ikke kun ud over de ansatte, nej, det går også ud over vores ældre og syge.

Man skal kende et træ på dets frugter, som der står skrevet. Dette bibelcitater passer egentlig også på velfærdssamfundet.

Temperaturen på velfærdssamfundet kan vi ikke sådan tage i Folketinget, den kan kun måles ude på de enkelte institutioner. Billedet er klart, billedet har al mulig vilje til helbredelse, men medikamenterne mangler i mange tilfælde.

Dansk Folkeparti ser velfærdssamfundet som en helhed. De seneste mere end 5 år er bevis på, at vi hele tiden har haft en realistisk tilgang til velfærden. Det er således ikke i vore rækker, man finder en urealistisk overbudspolitik. Krone for krone har vi peget på finansieringen, hver gang vi er kommet med udgiftsforøgende forslag.

Mange vil have bemærket Dansk Folkepartis kampagne på togstationer og busser, »ægte velfærd, stram udlændingepolitik«. Så enkelt kan det faktisk siges. Det sidste er en forudsætning for det første. Den stramme udlændingepolitik har sparet samfundet for milliarder af kroner.

Velfærdskommissionen beregnede i foråret 2005, at udlændinges manglende tilknytning til arbejdsmarkedet hvert år koster det danske samfund mere end 30 mia. kr. Tænk engang, hvad de mange penge kunne bruges til. Beregningerne er bevis på, at en fortsat stram udlændingepolitik er alfa og omega for fremtidens velfærd. Jeg fatter ganske enkelt ikke, at nogen kan mene noget andet.

Ægte integration vil selvfølgelig sige, at kvinder naturligvis ikke bærer tørklæde. Tørklæde er om noget symbol på undertrykkelse, og selv i de tilfælde, hvor kvinderne hævder, at tørklædet er selvvalgt, er der foruden en hån over for

de kvinder, der ikke selv kan vælge, stadig tale om en åben provokation; et ønske om at afgrænse sig og adskille sig fra det omgivende samfund; et signal om, at det danske samfund er urent.

Kl. 11.10

Og hvorfor tager jeg så den debat op igen, hvorfor gjorde jeg det her offentligt Kristi himmelfartsdag, hvorfor har jeg konfronteret Socialdemokratiet med det her spørgsmål? Det er selvfølgelig, fordi man ikke kan sige, at tilknytning til arbejdsmarkedet er nok. Nej, indvandrerne skal i langt, langt større omfang tilpasse sig de danske normer. Kun på den måde kan man tale om ligeværdige borgere; kun på den måde vil de kunne gøre sig fortjent til den respekt, som mange taler så meget om.

Jeg mener faktisk, at det er et udtryk for foragt over for danskerne, hvis ikke man vil tilpasse sig det danske samfund.

Forårets debat om tørklæder har været forstemmende. Jeg fatter simpelt hen ikke, at et parti, som kalder sig socialistisk, kan få sig selv til at opstille en kandidat, der uden blusel signalerer, at hun er tilhænger af islamisk sharia; der ikke vil give hånd til mænd og har udtalt sig særdeles tvetydigt om både dødsstraf og homoseksuelle.

Det er ganske enkelt grotesk, at et socialistisk parti, der hævder at hvile på progressive historiske traditioner, uden tøven byder middelalderen velkommen i det danske parlament med dets århundredgamle traditioner for frisind og demokrati. Det er en hån mod demokratiet. Jeg synes, det er vigtigt, at Socialdemokratiet besvarer meget mere nøjagtigt, hvad man egentlig vil gøre ved det. Vil man virkelig tillade det? Vil man virkelig lægge sin tillid hos et parti, der har den opfattelse af demokratiet?

Men det standser jo altså ikke ved tørklæderne. For nylig foreslog en dansk imam, at flerkoneri skulle være tilladt. Ikke alene ville et sådant tiltag være et frontalangreb mod ægteskabet som institution, det ville også være et farvel til civilisationen, som vi kender den, og et goddag til det rene barbari. Flerkoneri er simpelt hen udtryk for den værste menneskeforagt, der findes, intet mindre.

Vi er simpelt hen nødt til at tale om den ægte integration. Det vil selvfølgelig også sige, at en dagplejemor, en pædagog, en skolelærer eller en social- og sundhedsassistent naturligvis ikke optræder indhyllet som et spøgelse. Alene det, at vi kan have denne diskussion, er jo ganske gan-